

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Říjen 2026

Ročník 7, číslo 72

„Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.“ ...a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, zářící Boží slávou; jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál.

(Zjevení 21,9–11)

OBSAH

Soli Deo Gloria	4
Co je modlitba?	5
Havel Žalanský: Zapomenutý hlas předbělohorské doby	8
Boží vedení	10
Dohlížitel musí být muž „jedné ženy“	11
Trojúhelník řešení manželských konfliktů z křesťanského pohledu III.	17
Biblické křesťanství hájí důstojnost žen	19
Vyznávání hříchů: zneužití 1J 1,9	25

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozesílán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

PŘEDPRODEJ

O ŠESTI BLUDECH

Jan Hus

Knihu je možné do jejího vydání (což bude 11. listopadu 2026) objednat v **předprodeji** za zvýhodněnou cenu **165,- Kč** (plná prodejní cena knihy bude po jejím vydání 222,- Kč).

Váz., 125×176 mm se stužkou
92 stran

Objednávejte v našem e-shopu:
eshop.solideogloria.cz

SOLI DEO GLORIA

Tvá svědectví jsou divuplná, proto je má duše zachovává. (Ž 119,129)

Radost z Božích svědectví naplňuje žalmistovo srdce. Je to srdce člověka, který se setkal s Bohem a poznal jeho milosrdenství a dobrotu, který byl zachráněn jeho milostí a láskou. Pánova svědectví zahrnují všechno, co Bůh dělá. Nejsou to jenom jeho skutky, která nám předkládá v Písmu, ale je to úplně všechno, co se o Bohu dozvídáme, včetně jeho přikázání, každé slovo, které vychází z jeho úst. A to znal žalmista oproti nám jen zlomek toho všeho, díval se vpřed a upínal se s vírou k událostem, které byly teprve před ním. My jsme jejich svědkové, protože se tyto události staly skutečností. Jeho svědectví o tom, jak se Slovo stalo tělem, jak na sebe Pán vzal naše hříchy, jak z nás učinil chrám Ducha svatého, jsou skutečně divuplná.

K výše uvedeným úvahám se vztahuje obsah tohoto čísla časopisu Soli Deo Gloria. Začíná u jednoho významného, i když dnes v podstatě neznámého, představitele české reformace, Havla Žalanského. Jeho jméno, stejně jako jména mnohých dalších, se jezuitům podařilo vymazat z paměti našeho národa. Přesto se nepodařilo spálit všechno. V tomto čísle je úvodní kapitola z jeho knihy o modlitbě, jejíž podtitul zní: *O poctě Boží a oběti Bohu nejvděčnější a nejvydatnější*. K tomu připojujeme krátký medailonek autorova života.

Samozřejmě nechybí ani další pokračování ze série přednášek Sharon Jamesové o přínosu křesťanství pro současnou civilizaci. Tato je o důstojnosti žen a dobře zapadá do kontextu ostatních článků, které se v nějakém smyslu týkají manželství, ať již jde o kvalifikaci starších nebo o řešení manželských konfliktů z křesťanského pohledu, kde pokračujeme v sérii další stranou trojúhelníku, jíž je pokora.

Časopis uzavírá článek, který považuji za nejdůležitější, a týká se špatné praxe vyznávání hříchů, která vede k zákonictví a skutkaření. Chtěl bych vás požádat, abyste tomuto článku věnovali opravdu maximální pozornost, protože jde o naši svobodu v Kristu. Jedině Bohu buď sláva!

Jaroslav Kernal

CO JE MODLITBA?

Havel Žalanský (1567–1621)

Mnohými pěknými jmény i slovnými tituly, jak v písních svatých, tak v spisech svatých církevních učitelů je zdobena a schvalována skutečná modlitba k pravému Bohu v srdci zkoušeném.

Prorok Boží Ezechiel ji nazývá zdí a silnou baštou proti všem nastávajícím úzkostem a bídám. A to pravdivě, neboť ve všech našich těžkostech a nebezpečích nemáme bezpečnější obranu a lepší útočiště, ať už chceme dosáhnout něčeho dobrého, nebo uniknout něčemu zlému. V knize Moudrosti se modlitba nazývá naším terčem a pavézou (štítem). Ne bez příčiny. Neboť jí se jako štítem a zbraní můžeme bránit všem našim nepřátelům a ubránit se.

David, nejvěrnější modlitebník, popisuje modlitbu tak, že jde o pozvednutí věrného, upřímného, opravdového a poníženého srdce, mysli i očí k Bohu. V Žalmu 25 říká: „K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši“. A v Žalmu 123: „Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš.“

Modlitba je jistě pozvednutím naší ponížené mysli k Bohu, vřelým a opravdovým rozhovorem našeho srdce s Bohem, v němž takto děkujeme za přijatá dobrodiní, atd. a také na budoucí časy si skrze Krista prostředníka žádáme jeho dobrodiní. Neboť modlitba je rozhovor věrného srdce s Bohem, v němž od něho buď pro sebe, nebo pro jiné žádáme něco dobrého, nebo prosíme za odvrácení zlého, či mu děkujeme za přijatá dobrodiní.

Modlitba je ozdobou největší zbožnosti, nejzvláštnější poctou Nového zákona, nejvlastnějším a nejpřirozenějším skutkem a dílem víry, jejíž přemilostná záře svítí až před Boží trůn. Sám Bůh má v její moci takovou rozkoš a zalíbení, že bez ní nedává nikomu přístup k sobě.

A jako svatí Starého zákona, tak i svatí otcové Nového zákona krásně popisují modlitbu. Svatý Augustin nazývá modlitbu dveřmi do nebe, jimiž naše potřeby vstupují před Boží tvář, a zase s obdržením jeho hojného milosrdenství sestupují dolů. Jinde též svatý Augustin praví, že modlitba je klíčem od nebe: nahoru prý vstupuje modlení, dolů zase sestupuje Boží slitování. A ačkoliv je nebe vysoko a od nebe je země daleko, Bůh přece slyší volání člověka, když vychází z čistého svědomí.

A svatý Ambrož říká, že „slzy a modlitby jsou opravdové zbraně zasažených lidí, které mnohdy byly postrachem pro mnohé tyrany“. Svatý Zlatoústý napomíná lidi mocné ve světě, kteří rádi křivdí chudým, těmito slovy: Vy máte moc, ale oni mají mocné zbraně, úpění a lkání, kterými mohou vyvolat pomoc z nebe. Tyto zbraně podkopávají domy, vyvracejí města a rozmetávají grunty. Dobře tedy praví Šalomoun, že pevná věž je Hospodinovo jméno, totiž vzývání pravého Hospodina. Opět svatý Augustin: „Modlitba je obrácení mysli k Bohu v duchu stísněném a zbožném. Stísněném, tedy z vědomí vlastní nestálosti, zbožném, tedy z uvažování o Božím milosrdenství.“

Svatý Basil říká, že modlitba je žádost dobré věci, učiněná zbožnou myslí k Bohu. Modlitba je přední a Pánu Bohu nejlibější služba. Když mu takto upřímně a věrně sloužíme, stáváme se skrze ni účastníky všech Božích dobrých věcí.

Modlitba je tím nejvěrnějším poslem, Bohu, našemu Králi, kterého zná ze všech nejlépe, a který skrze skryté a tajné cesty umí proniknout až do komnaty nebeského Krále a naklonit mysl zbožného Krále k seslání pomoci naší nevhodnosti, jak to milostnými slovy vypravuje svatý Bernard. My vpravdě žijeme v zmatení a v Babyloně, Bůh pak přebývá v nebeském Jeruzalémě. Mezi tím obojím je poslem a legátem naše modlitba.

Modlitba je tedy svazkem našeho vnitřního spojení s Bohem. Neboť když se modlíme, vstupujeme duchem do nebe a stavíme se před trůn Boží velebnosti. A ačkoliv nás Bůh vidí vždycky a jeho oči jsou všude na každém místě a hledí na nás, přece jen nejvíce tehdy, když se modlíme. Neboť tehdy se opravdu přibližujeme k Bohu, stavíme se před jeho tvář a ukazujeme se, mluvíme s ním jako tváří v tvář a objímáme se s ním.

Vzývání je svědectvím naší víry k Bohu. Neboť kolikrát se bez pokrytectví modlíme k Bohu nebo mu děkujeme za přijaté dobré věci, tolikrát na něm samém jediném všechno naše spasení, naději a blaho-slavenství založené osvědčujeme.

Vzývání je nejlepším uměním, které nemají všichni lidé za odměnu. Ach, jak jsou ti lidé, kteří jsou tohoto umění prázdní, ubozí! Neboť nebudou mít účast na království Božím, životě a věčném spasení. Naproti tomu: Kdo by vzýval jméno Páně, bude spasen.

Vzývání je po ukončení starozákonních a symbolických obětí nejvonnějším kadidlem, nejdražším a nejlibějším kadidlem a dýmem, obětí Bohu nejvzácnější, která v sobě nese veškerou milost a moc obětí jediného Krista obětovaného za nás na oltáři kříže, beránka. Pouze on je tím jediným zápallem, dobrou vůní, která se líbí Bohu, která sama a jediná může uhladit smrad a těžký zápach, kterým naše čtené a rozmanité hříchy nasmradily a nakazily jak nebe, tak zemi.

K tomu vzhlížel David, když řekl v žalmu 141,2: „Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť.“ A v žalmu 50 přikazuje Bůh: „Přines oběť chvály.“

Proto když se z čistého a stísněného srdce modlíme, obětujeme tím Pánu Bohu, králi našemu nebeskému, povinnou oběť, platíme mu daň a tribut a proti hříchům, proti ďáblu, proti světu a proti Božímu hněvu si stavíme zeď a baštu.

Zbožná modlitba je totiž pevnou zdí, svatým a bezpečným břehem, nepřemoženou horou a skálou, ke které se můžeme v každé potřebě utéct a přemoci naše duchovní i tělesné nepřátele naší zbraní.

Modlitbami zaháníme nepřátele, zapuzujeme ďáblы, obveselujeme svaté anděly, činíme si zalíbení v Bohu, krotíme jeho hněv a v ctnostech svatých se rozmnožujeme v daru jeho milosti.

Modlitby obcerstvějí srdce, zapuzují zhoubné zármutky, uzdravují neduhy. Modlitby rozkazují slunci i měsíci, zadržují a vyprošují déšť, uhasí plamen ohně, způsobují milost, pokoj a všechno dobré modlitebníkům, a dokonce věřícím a těm, kdo pro Krista násilně trpí, otevírají království Boží.

HAVEL ŽALANSKÝ: ZAPOMENUTÝ HLAS PŘEDBĚLOHORSKÉ DOBY

Jaroslav Kernal

České dějiny na prahu 17. století byly poznamenány hlubokým napětím, které brzy vyústilo v otevřený konflikt a tragické události pobělohorské doby. Jednou z nejvýraznějších osobností tehdejšího protestantského světa v Čechách byl kazatel, teolog a plodný spisovatel Havel Žalanský (známý též pod latinizovaným přízviskem *Phaëthon*), narozený roku 1567 v Žalanech u Teplic. Jeho životní dráha, literární odkaz i dramatický posmrtný osud věrně zrcadlí bouřlivou atmosféru pozdního českého humanismu.

Mládí, studia a kazatelská dráha

Havel Žalanský získal solidní humanistické vzdělání a stal se bakalářem svobodných umění. K samotné duchovní a kazatelské službě byl ordinován v německém Zerbstu, jenž v té době sloužil jako významné středisko protestantského myšlení.

Během svého života působil jako farář na několika místech v českých zemích, mimo jiné v Ledči nad Sázavou a v hornické Kutné Hoře. Teologicky inklinoval ke kalvinismu, což se silně projevovalo v jeho důrazu na přísnou morálku, čistotu víry a nekompromisní kritiku jak římské církve, tak tehdejších církevních nešvarů. Roku 1615 přesídlil do Prahy, kde se stal kazatelem v utrakvistickém kostele u sv. Jiljí na Starém Městě a příležitostně také kázal v Betlémské kapli jednoty bratrské.

Plodná literární činnost

Žalanský byl mimořádně pilným autorem. Na svém kontě měl přes dvacet (někdy se uvádí až kolem třiceti čtyř) samostatných českých spisů. Jeho díla pokrývala širokou škálu témat od teologie a historie až po přírodovědnou literaturu.

Ve svých spisech se často stavěl do role moralisty, který varoval před mravním úpadkem společnosti a odmítal katolická dogmata.

Hlásil se k odkazu domácí husitské tradice, s oblibou připomínal postavy Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského a snažil se posílit náboženskou vzdělanost a vnitřní zbožnost českých nekatolíků.

Smrt a tragický posmrtný osud

Bůh Havlu Žalanskému v jistém smyslu prokázal své milosrdenství, když si ho k sobě povolal 10. března 1621 v Praze – pouhé tři měsíce před krvavou popravou 27 českých pánů na Staroměstském náměstí a necelý rok před prvním císařským mandátem, který prikazoval pražským nekatolickým kněžím vystěhovat se ze země (byl vyhlášen 13. prosince 1621). Vyhnul se tak nejkrutější vlně pronásledování, která brzy postihla zbytek nekatolické elity. Pohřben byl v kostele u sv. Jiljí, kde kázal.

Klid v hrobě mu však dopřán nebyl. Když v roce 1623 naplno vypukly násilné rekatolizační čistky pod vedením jezuitů, situace se obrátila i proti mrtvým. Jeho ostatky byly vykopány z hrobu a potupně pohozeny na ulici (podobně jako např. ostatky Jana Rokycany). Všechny jeho spisy byly zařazeny na index zakázaných knih a hromadně ničeny na hranicích. Jeho jméno vložili jezuité do posměšné písně (spolu 32 dalšími jmény), kterou zpívali spolu s lidem, když pálili kacířské knihy. Začátek písně a sloka věnovaná Žalanskému zní:

*Zapalte kacířské bludy, zkazte pekelné obludy,
i každou babskou pověru, spalte pohanskou nevěru.*

*Nechceš-li ty se škvařiti, bludné knihy hled' spáliti,
dokavadž tobě čas slouží, bys nespád v pekelnou louži.*

*Hoř i ty, Havle Žalanský, zasloužils dvě mastné facky;
hoříž, hoříž, Jene Žižka, jak v smůle smažená šiška.*

Odkaz Havla Žalanského dnes zůstává fascinujícím svědectvím o době, kdy Boží slovo, víra a tisk měly obrovskou moc formovat společnost – a kdy za toto přesvědčení lidé platili nejednou tu nejvyšší cenu.

BOŽÍ VEDENÍ

James A. Stewart

Budu ti radit, spočine na tobě mé oko. (Ž 32,8)

Chci dnes odpoledne mluvit na velmi důležité téma křesťanského života, které je přece tak velice zanedbávané. Jak málo slyšíme poselství o tom, jak znát vůli Boží! Když Saul z Tarsu prožil obrácení, ptal se: „Pane, co chceš, abych činil?“ Dábel se snaží oslepit naši mysl, abychom nepoznali Boží vůli, protože dobře ví, že nepoznáme plnost Ducha svatého, pokud nejsme ve středu Boží vůle.

Následující vyprávění vám osvětlí nutnost Božího vedení: Jeden z mých přátel, evangelista, byl ve Švédsku. Jednoho dne se vypravoval do Finska. První věc, na kterou se hned zrána ptal, bylo Boží vedení. Telefonoval na letiště a dozvěděl se, že do Finska zbývá jediné volné místo. Znovu si klekl a modlil se, načež se rozhodl nejít. Když letadlo vzlétlo, zřítilo se a všichni cestující zahynuli. Nad touto zprávou se můj přítel tak vyděsil, že byl dva dny nemocný.

Najděme si několik citátů z Písma svatého. Žalm 32,8: „Budu ti radit, spočine na tobě mé oko.“ Tento žalm je Davidovým vyznáním hříchu. Jaké potěšující zaslíbení pro Davida! Milující Otec přichází k Davidovi a praví: „Osuš své oči a neboj se, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.“ To je jistě srozumitelné vedení. Mohu vám říci, že když se podívám do očí své matky, vím, co si přeje, protože jsem její syn a znám ji. Když přijde někdo cizí, matka musí promluvit, aby jí rozuměl. Jen ti, kdo žijí v blízkosti Boha, mohou být vedeni jeho očima. Pamatujte si, že vaše oči musejí být upřeny do jeho očí, má-li vás vést svýma očima.

„Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh“ (Žalm 46,11). To je pro naši přirozenost ta nejtěžší věc. Naše tělo je neklidné, pobíhá kolem a neustále se stará. Kdybychom byli s Eliášem u potoka Kerítu, čekali bychom, až potok vyschne? Myslím si, že bychom znervózněli, sami se rozhodli, něco podnikli a nečekali na Boží vedení. Musíte na Boha čekat. Nikdy nemůžete poznat Boží vůli ve spěchu. V tom právě mnozí věřící

chybují. Místo aby se ztišili v Boží přítomnosti, pobíhají a shánějí lidskou radu. Méně bychom se potáceli sem a tam a hledali lidské rady, kdybychom uměli čekat na Boha.

Pamatujte na slova v Galatském 1, 16: „Tehdy jsem nešel o radu k žádnému člověku.“ Pavel hledal nejdříve Boží vůli. Když se uzavřeme lidskému hlasu, uslyšíme hlas Boží. V hudbě není větší důraz než v pauze. Je v žalmech nějaké slovo důraznější než slovo Sélah? (Pomlka pro rozvažování.) Ozeáš 6,3 říká: „Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat.“ Kdybychom mohli vidět svou nebeskou cestu od začátku až do konce, museli bychom změnit některé texty v Bibli. Zde je jeden z nich: „Spravedlivý z víry bude živ.“ S touto představou by to znělo: „Spravedlivý podle vidění bude živ.“ Bůh nám dává příklad ve vysvobození z Rudého moře. Izraelci neviděli konec na začátku. Když šli vírou, vody se před nimi rozestoupily. Jednej podle toho, co víš, a Bůh ti na tvé další cestě zjeví zbytek.

Římanům 12,1–2: Zde je nám poukázáno na to, že dokud se plně nevydáme, nemůžeme vědět, jaká je vůle Boží – dobrá, libá a dokonalá. Jestliže se plně neodevzdáte a doufáte, že vás Bůh bude dokonale vést, žádáte ho o zázrak, který on neučiní. Jak nás může Pán Bůh vést, když jsme plni vlastní vůle?

Myslím, že všichni znáte vyprávění o mladém muži, který hledal Boží vedení, když se chtěl oženit: „Pane, mám si vzít Marii? Prosím, veď mě v této důležité záležitosti,“ ale jedním dechem dodal: „Ó Pane, já si musím vzít Marii, já si musím vzít Marii!“ a vzápětí řekl: „Tvá vůle se staň, Pane.“

Smějete se, ale jak často jsou vaše modlitby podobné této – plné vlastní vůle? Pamatujte, že neúplné vedení maří dokonalé posvěcení.

Ve Skutcích 16,6–7 je nám vyprávěno, jak apoštol Pavel hledal vedení, kde má kázat evangelium. Církev ho vyslala, byl podporován modlitbami a financemi sboru, ale nebyl řízen lidmi. Přivedl sice mladé věřící do spojení s církví, ale vést ho mohl jedině Duch svatý. Když přišel do galatské krajiny, myslel si, že Asie by mohla být skvělým místem pro evangelizaci, ale Duch svatý mu v tom zabránil. Přišli do Mysie a pokoušeli se jít do Bithýnie v domnění, že jim Bůh dá čas velkého probuzení, ale Duch jim to opět nedovolil. Minuli Mysii, přišli do Troady a tam dostal povolání jít do Makedonie. Jak všichni děkujeme Bohu, že mu v oněch krajinách zavřel dveře a přinesl světlo na evropskou pevninu!

Bůh nás často vede tak, že nám zavírá dveře. Když nám nějaké dveře zavřel, nepokoušejte se je otevírat. Musíme si položit čtyři otázky: Je to Boží dílo? Je to Boží cesta? Je to Boží čas? Je to pro Boží slávu? Nikdy se nevydávejte na novou cestu, dokud nemáte jasno, že máte opustit tu starou. Nezarmucujte Ducha svatého tím, že se tážete po jeho vedení, když Boží slovo váš čin odsuzuje. Duch svatý nikdy nepovede v rozporu s Božím slovem.

Kéž nám Bůh dnes požehná a učiní z nás opravdové zápalné oběti, pamatující na slova našeho Spasitele: „Ne má, ale tvá vůle se staň!“

DOHLÍŽITEL MUSÍ BÝT MUŽ „JEDNÉ ŽENY“

Jaroslav Kernal

Pojďme nyní k poslední věci, která vyplývá z našeho textu. Před námi je otázka, co to znamená „muž jedné ženy“ nebo „jen jednou ženatý“? Odpověď na tuto otázku je jednoduchá:

Proto musí být dohlížitel bezúhonný jedné ženy muž... (1Tm 3,2)

Před námi je charakteristika muže, která není příliš komplikovaná, přesto se můžeme setkat s nejrůznějšími názory na to, co přesně znamená. Podívejme se tedy nejprve na několik těchto názorů:

1. Starší *musí být ženatý*. Někteří lidé si myslí, že starším nemůže být nikdo, kdo není ženatý. Pokud to někdo vidí takto, měli bychom k tomu také dodat, že to nesmí někdo, kdo nemá děti, protože o pár veršů dále se mluví o dětech. Nicméně Písmo neklade na lidi povinnost oženit se nebo se vdát. Víme, že Bůh stvořil člověka pro vztah, že stvořil muže a ženu k manželství, a je naprosto běžné, tedy pokud nežijete ve společnosti, která je v blahobytu a kde každý žije pro své sobectví, že naprostá většina mužů a žen se ožení a vdá. Ale není to něco, co by Písmo předepisovalo jako povinnost. Dokonce vidíme v Novém zákoně něco, co jde přímo proti tomu. V listu Korintským Pavel popisuje svobodné muže a ženy a říká,

že jsou obdarováni zvláštní milostí od Boha k tomu, aby byli svobodní a mohli tak využít tento svůj stav (to, že nejsou ženatí nebo vdané) jako příležitost pro účinnou, dalekosáhlou a oddanou službu Kristu (1 K 7,7–32).

Měli by být svobodní muži diskvalifikováni ze služby starších? Je důvod se domnívat, že by kvůli tomu nemohli být dobrými pastýři? Ježíš je tím nejlepším pastýřem, a ačkoliv je zasnoubený, stále ještě není ženatý. A ani z našeho textu nevyplývá, že starší musí být nutně ženatý.

2. Další často připisovaný význam tomuto textu je, že starší nemá žít v *mnohoženství*. Ovšem mnohoženství je v Písmu zakázáno všem věřícím. V době, kdy Pavel psal tento list, bylo zakázáno v celé římské říši. Nebylo obvyklé ani mezi Židy, ani mezi Řeky nebo Římany. Kromě toho, jak už jsem zmínil, se ono slovní spojení ‚jedné ženy muž‘ objevuje v trochu jiné podobě, která se však týká žen (‚jednoho muže žena‘), o dvě kapitoly dále. Pokud bychom verše týkající se mužů vykládali jako varování před polygamií, potom bychom měli verš, který se týká vdov, vyložit jako varování před mnohomužstvím. Tento výklad už vůbec nedává smysl. Proto bychom neměli trvat ani na výkladu o varování před mnohoženstvím.

3. Další názor říká, že by to měl být muž, který *má jednu ženu po celý život*. Jinými slovy neměl by to být člověk, který měl během svého dosavadního života více než jednu ženu, tedy vdovec, který se znovu oženil, nebo rozvedený muž, který se znovu oženil. Boží slovo nám ukazuje, že jsou dva legitimní důvody pro rozvod: jedním z nich je cizoložství a druhým z nich je případ, kdy nevěřící partner chce opustit věřícího kvůli jeho víře. U těchto případů, a pouze u těchto dvou, nám Bůh ve svém slově říká, že takový člověk je volný k dalšímu sňatku, který má být pouze s věřícím člověkem. Proto nemohu tento názor přijmout jako vysvětlení tohoto textu.

4. Nejjednodušší a nejlepší výklad tohoto textu ukazuje na to, že starší musí být *věrný a oddaný jediné ženě, své manželce*, s níž aktuálně žije. Jedné ženy muž znamená oddán své manželce. V kontextu našeho textu je to nejlepší vysvětlení a dává nejlepší smysl, protože je to fráze (ona slova „jedné ženy muž“), která ukazuje na charakter člověka, nikoliv na stav, v němž se člověk nachází. A to je něco, co nás vede ještě o krok dále. Musíme se zamyslet nad tím, co to znamená, že muž je oddaný své manželce. Mimochodem, tady znovu můžeme vidět, že charakteristiky starších se netýkají jenom samotných starších, ale musíme je vztahovat

na všechny muže, na každého křesťana, a v tomto případě na každého manžela, na každého muže, dokonce i na svobodného muže.

Řekl jsem, že i svobodný muž může být starším a proto i pro něj musí platit tato charakteristika. Jak? Je to velmi jednoduché. V případě, že rozumí tomu, že je obdarován Bohem k tomu, aby zůstal svobodný, bude veškerá jeho oddanost směřovaná ke Kristu a jeho nevěstě. V případě, že není obdarovaný k tomu, aby žil sám, bude veškerá jeho oddanost směřovat k jeho budoucí manželce, tedy k té, kterou pro něj má Bůh připravenou. Bude ji věrně a vytrvale vyhlížet, a čekat na okamžik, kdy mu jí Bůh dá. Nebude se snažit flirtovat s jinými ženami, přemýšlet o nich, zajímat se o ně, vyhledávat je, ale bude se upínat k Bohu a prosit ho, aby ho Bůh uvedl k té, kterou pro něj má připravenou. To je způsob, jak se bude projevovat oddanost v životě svobodného muže.

V životě ženatého muže to znamená, že ten muž se musí projevovat jako věrný, oddaný, milující manžel. Jak to má konkrétně vypadat?

Ukazuje to jednak na sexuální čistotu člověka a potom na oddaný vztah. Toto je třeba vysvětlit, protože naše představy jsou daleko víc formovány světem kolem nás než Božím slovem. A mnoho křesťanů, věrných služebníků, včetně pastorů a starších podléhá a padá právě v této oblasti. Troufnu si říct, že všichni máme v této oblasti problémy, rezervy, prázdná místa. A teď nemluvím o sexuálních problémech, o nečistotě, o cizoložství nebo podobných věcech. Žijeme v době, která nám tvrdí, že je normální žít sexuálním životem mimo manželství, před manželstvím. Manželství samotné je pod velikým tlakem. Dochází k předefinování toho, co je to manželství. Ani v naší společnosti už to není pouze vztah jednoho muže a jedné ženy. Mnohdy vám lidé řeknou: „Ať je to všechno jiné, jen ne tohle!“ Ale nebojme se takových tlaků, protože ani v minulosti to nebylo jiné. Boží Slovo musí zdůraznit:

Manželství ať mají všichni v úctě a manželé ať jsou si věrni, neboť neřestné a nevěrné bude soudit Bůh. (Žd 13,4)

Manželství bylo vždycky pod tlakem. Můžeme to vidět na jedné tragické skutečnosti, totiž že v Bibli není žádná dokonalá a vzorová rodina. Máme řadu úseků rodinného života, které pro nás mohou být

dobrým vzorem, ale vždycky se jedná jenom o nějaký úsek, část života rodiny. Hřích ničí vztahy mezi mužem a ženou. Proto jsou manželství tak ohrožená, proto se musíme modlit za všechna manželství ve sboru, proto se musíme modlit za naše děti, aby našly zbožné a věrné manžele a manželky, proto se musíme neustále z Písma vyučovat o tom, co je to manželství a růst v porozumění tomu, jak má fungovat zbožný vztah. To není něco, co by člověk tak nějak sám věděl ze své přirozenosti (protože ta je padlá), ani to není něco, co by se mohl naučit od nevěřících lidí. Leckdy to není ani něco, co by se mohl naučit od věřících rodičů. Podívejte se do Písma, kolik je tam zbožných mužů, jejichž děti žijí bezbožně! A jedním z důvodů je, že tito muži, tito rodiče, nenaučili své děti, jak mají žít zbožně se svým manželem nebo se svou manželkou (lidé jako Mojžíš, Elí, Samuel, David...).

Proto jsou také důležité rodinné poměry starších. O čem tedy mluví náš text, když mluví o oddanosti v manželství a lásce k manželce? Ten text nás vede do listu Efezským, kde nám Pavel předkládá jednu z nejúžasnějších ilustrací Krista a jeho církve:

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev. (Ef 5,25–29)

Kristus nám svým příkladem ukazuje, jak mají muži milovat své ženy, a tím také vysvětluje, co to je skutečná láska. Podívejme se na pár charakteristik a podívejme se na ně očima textu z listu Efezským:

Láska se obětuje

Kristus se obětoval za svou církev. Před stvořením světa si ji vyhlédl, ve stanovený čas přišel a obětoval se za ní. Podívejte se na to, co se stalo: Nebyla to církev, která by volala, můj ženichu přijď a něco pro

mě udělej, ale byl to Kristus, kdo šel a vytáhl církev, tedy jednotlivé křesťany, kteří jsou údy Jeho církve, z bahna hříchu a z temnoty smrti. Jak to udělal? Tím, že se obětoval za svůj lid! Proč to udělal? Aby mohl být se svou nevěstou. Ona byla hříšná, špinavá, nehodná svého ženicha, ale on ochotně a dobrovolně udělal to, co dělat vůbec nemusel: položil svůj život, aby svou nevěstu očistil, aby ji zbavil hříchu, aby ji posvětil, aby z ní byla nejkrásnější nevěsta, kterou kdy svět viděl. Tou nevěstou jsme my!

Právě toto je láska, která se obětuje. Muži, manželé, bratři, přemýšlejme o tom. Jak to vypadá v našich životech, když po nás naše manželky něco chtějí? Jsme těmi, kdo jdou ochotně vstříc, napřed, kdo dělají víc, než je třeba? Kdo věci předem připraví, naplánují, obětují sami sebe, své zájmy, své koníčky, své potřeby, své pohodlí, svůj volný čas... Jsem tím, kdo plánuje, kdo je o krok napřed, kdo předchází potřeby své ženy? To dělá muž, který miluje svou ženu. To je zbožný muž, který je připravený, aby mohl být pastýřem Božího lidu.

Láska pečuje

Kristus si zamiloval svou nevěstu a udělal všechno pro to, aby byla nádherná. Ale nezůstalo to jenom u toho. V našem textu čteme, že Pán o svou církev pečuje a stará se o ni. Dal jí všechno, co církev potřebuje k životu ve zbožnosti. Zaopatřuje ji ve všech věcech. My jsme často bezradní a nevíme, co máme dělat, ale Pán má řešení. Svoji církev zabezpečil a hojně ji obdaroval. Udělal to důkladně, důsledně a účelně. Každý má v církvi své místo a je důležitý pro fungování celého Kristova těla. Je to obdivuhodné dílo.

Oddaný a milující manžel právě takto pečuje o svou manželku. Stará se o ni v každém ohledu. Zahrnuje jí svou pozorností, svou něhou, svou péčí. To souvisí s následující charakteristikou:

Láska slouží

Zbožný muž je mužem, který slouží své ženě. Slouží jí tak, jako Kristus sloužil svým učedníkům, své nevěstě. Ježíš sloužil svým učedníkům,

slouží své nevěstě, církvi. Připravil si nevěstu, aby byla svatá, čistá, bez poskvrny a vrásky. Posvětil ji křtem vody a Slovem. Kristus sloužil své nevěstě, učedníkům prakticky, když jim myl nohy, lámal chleba a podával jim ho, když lovili ryby, připravil pro ně na břehu snídani, sloužil jim duchovně, bez přestání se za ně modlil, vyučoval je Božímu slovu, vysvětloval jim, co je důležité, kam směřují.

Právě tak manžel má sloužit své manželce. Fyzicky i duchovně. Praktickými věcmi, od drobností až po velké věci a také duchovně, modlitbami, Božím slovem, vysvětlováním duchovních věcí, vedením k porozumění Písmu. To je oddanost manželce, právě to znamená jedné ženy muž. Takový muž není líný ani pohodlný, ale tráví čas s Bohem, v Božím slově a se svou ženou.

Víte proč je dnes mnohem více žen v církvi než mužů? Není to proto, že by ženy byly duchovnější, ale je to proto, že muži nejsou takovými muži, jakými mají být. Až příliš často jsou změkčilí, sobečtí a líní. Ale nezapomínejte, že naším vzorem je Kristus! On je cílem naší zbožnosti. On je původcem i vůdcem naší zbožnosti. Proto musíme být takovými muži, jako byl on.

Mluvíme o starších a o jejich manželství a k takovému manželskému životu musí směřovat člověk, který má být ustanoven jako starší církve. Je to muž, který miluje svou ženu, je oddaný své ženě a slouží jí.

Zkuste si nyní takového člověka představit... Kdo by takového muže nechtěl jako svého vedoucího? Kdo by nechtěl, aby takový člověk byl jeho pastýřem? Vždyť to je člověk, na jehož charakteru se jasně zrcadlí Kristův charakter. Kéž z nás Pán udělá takové muže! Kéž Pán povolá mnoho takových mužů po celé naší zemi. Moji milí, tohle je životně důležité. Jestli chceme, aby naše děti a naši vnuci žili ve zdravé církvi, která bude uctívat Krista v Duchu a v pravdě, nesmíme ucuknout ani o malý kousek z toho, co říká tento text.

S kvalifikací starších stojí a padá, jaké evangelium se bude kázat, jaké životy se budou žít, jestli církev bude opravdovou církví, jestli bude skutečnou nevěstou nebo se z ní stane nevěstka.

TROJÚHELNÍK ŘEŠENÍ MANŽELSKÝCH KONFLIKTŮ Z KŘESŤANSKÉHO POHLEDU 3.

Daryl Wingerd

Tři stejně důležité vlastnosti, které usnadní zdravé řešení konfliktů v manželství, jsou pravda, pokora a láska. Tyto tři vlastnosti vnímáme jako trojúhelník. V 1. a 2. části jsme se zabývali první stranou trojúhelníku – pravdou. Nyní se budeme věnovat druhé straně – pokoře.

Pokora ve skutečnosti není nic jiného než přesné zhodnocení sebe sama – vašich obtížných povahových rysů, hříchů ve vztazích, s nimiž bojujete, a vašich vlastních nedostatků a slabostí jako manžela či manželky (jinými slovy, věcí, které Bůh a v menší míře i váš partner a ostatní vidí jasněji než vy sami).

Pokorný člověk se soustředí na své vlastní slabosti, než začne poukazovat na nedostatky svého partnera. Tento přístup „nejprve já“ nebo „nejprve mé chyby“, je-li důsledně uplatňován, hraje klíčovou roli při řešení konfliktů. Může také snížit počet konfliktů ve vašem manželství.

Funguje to takto:

Pokora vás motivuje přehlížet mnoho nedostatků vašeho partnera a místo toho zdůrazňovat jeho kladné vlastnosti. Pokora vás také vede k vděčnosti za to, že váš partner přehlíží mnoho vašich nedostatků.

Pokora vede ke skutečné shovívavosti a brání vám v tom, abyste si uchovávali v paměti věci, které u svého partnera údajně „přehlížíte“, jen abyste je později při nějakém sporu vytáhli, abyste podpořili svůj názor nebo zdůraznili partnerovy nedostatky.

Pokora vás vede k tomu, abyste naslouchali obavám svého partnera a přijímali jeho připomínky, aniž byste se stavěli do obranného postoje (i když ta obava či připomínka není vyslovena zcela vhodným tónem nebo v nejvhodnější chvíli).

Pokora z vás dělá lepšího posluchače. Díky ní máte větší chuť skutečně porozumět a ocenit pohled svého partnera a méně sklonu ho přerušovat, abyste mohli znovu (a znovu, a znovu...) vyjádřit svůj vlastní názor.

Pokora vás vede k tomu, že dáváte přednost potřebám svého partnera před svými vlastními (srov. Filipským 2,1–5), a máte menší sklon k sobectví, které je hlavní příčinou mnoha manželských konfliktů.

Pokora vám pomáhá rychle přiznat, že jste se mýlili, a požádat o odpuštění. I když čelíte subjektivní stížnosti (např. „Byl jsi příkrý“ nebo „Choval ses neuctivě“), pokora vás přivede k přiznání, že i když jste neměli v úmyslu být příkrí nebo neuctiví, vaše slova, činy, mimika či řeč těla mohly vyzařovat jiný tón.

Pokora vás motivuje k tomu, abyste rychle a bezpodmínečně odpustili, když váš manžel či manželka přizná hřích a činí pokání. Jak napsal Pavel v Koloským 3,13: „Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“

I když vám někdo ublížil závažným hříchem, pokora vás přivede k Ježíšovu podobenství o nemilosrdném služebníkovi v Matoušovi 18,21–35. Pokud toto podobenství neznáte, přečtěte si ho prosím nyní. Bez ohledu na to, jak závažný je hřích, kterého se na vás dopustil váš manžel či manželka, v Ježíšově podobenství jste vy tím služebníkem, jemuž bylo odpuštěno 10 000 talentů, a váš manžel či manželka je tím služebníkem, který vám dluží (v porovnání s tím) pouhých 100 denárů.

Pokora vás činí způsobilými přijímat Boží milost při řešení konfliktů, zatímco pýcha vyvolává jeho odpor vůči vašim snahám. Jak nám říkají jak Petr, tak Jakub: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“ (Jk 4,6; 1Pt 5,5).

Díky pokoře vám méně často přijde na mysl: „Jsem opravdu rád (nebo ‚Opravdu doufám‘), že si to můj manžel/manželka čte, protože to opravdu potřebuje!“ Pokora vám dává na vědomí, že to vlastně potřebujete především vy sami.

Ve 4. části se budu zabývat třetí a základní stranou trojúhelníku řešení manželských konfliktů – láskou. Porozumění této třetí straně a její uplatňování bude mít zásadní význam, protože láska, jak nám říká Pavel, je to, „co vše spojuje k dokonalosti“ (Ko 3,14).

www.BulletinInserts.org

BIBLICKÉ KŘESŤANSTVÍ HÁJÍ DŮSTOJNOST ŽEN

Sharon Jamesová

Tento článek je druhou částí třetího z pěti příspěvků v rámci obecného tématu „Jak křesťanství změnilo svět“. Vychází ze série přednášek, které autorka přednesla v dubnu 2019 v rámci akce Word Alive. Autorka nám udělila svolení k publikování všech pěti příspěvků v tomto i následujících číslech Bulletinu.

Raná církev

A jaká je historie křesťanství, pokud jde o ženy? Radikální feministky obviňují křesťanství z utlačovatelského patriarchy a viní ho z toho, že po staletí utlačovalo ženy. Nic nemůže být dále od pravdy.

V době, kdy vznikl Nový zákon, otcové běžně vydávali své dcery za manželky ještě jako děti. Muži mohli své manželky nutit k potratům. Nebo je nutili, aby opustily nemocné, postižené či novorozené holčičky a nechaly je zemřít. Od manželů se neočekávalo, že budou svým manželkám věrní. Bylo běžné, že svobodní muži využívali otroky k sexuálnímu uspokojení, ať už šlo o muže či ženy. Navíc se od nich očekávalo, že budou mít milenky.

V této souvislosti bylo revoluční Pavlovo trvání na jednotném morálním standardu pro muže i ženy (1K 7,1–6) a jeho výzva manželům, aby milovali své manželky a starali se o ně (Ef 5,25–33). Přísné požadavky na cudnost mimo manželství a věrnost v manželství byly v prvním století našeho letopočtu stejně pobuřující a protikulturní jako dnes. Tyto požadavky byly osvobozující a životodárné ve srovnání s vykořisťováním a zneužíváním, kterému v té době podléhalo tolik lidí.

Raní křesťané žili v kultuře, v níž malá privilegovaná elita mužů měla sexuální přístup k ostatním členům společnosti. Tato všudypřítomná kultura zneužívání vytvořila obrovský oceán vykořisťování a utrpení.

Když se zhroutl Boží normy pro sexuální morálku a rodinný život, jsou to často ženy a děti, které trpí nejvíce. Římská sexuální kultura spočívala na základech nátlaku; nejchudší muži, kteří neměli volný přístup ke svým vlastním otrokům, si mohli najmout prostitutky téměř

zadarmo. Odporné zneužívání obklopovalo „obchod se sexem“, kde se sexuální služby mladistvých a žen prodávaly za žalostně nízkou cenu:

Komodifikace sexu probíhala s bezohlednou účinností průmyslového podniku, přičemž nesvobodné tělo neslo tíhu nenasytné poptávky trhu. V nevěstinci se tělo prostitutky postupně stávalo podobné „mrtvole“.

Křesťanská sexuální etika zakazovala nákup a prodej sexuálních služeb. Na muže i ženy kladla stejné nároky. Manželovi i manželce přiznávala stejnou důstojnost. To bylo revoluční.

Na rozdíl od křesťanského chování vykreslil řečník Juvenal ze 2. století společnost, v níž bylo velké množství lidí nebezpečně závislých na stále extrémnějším sexuálním chování. Nic nebylo hanebné ani nepřipustné. Divadelní hry oslavovaly incest, fyzické mučení pro vlastní potěšení, pedofilii a zoofilii. Raní křesťané se postavili proti takové dekadenci a stali se tak protikulturní silou. Proč to dělali? Protože trvali na tom, že Bůh, Dárce života, vyžaduje ochranu života. Protože byli přesvědčeni, že věrný Bůh vyžaduje, aby byly dodržovány manželské sliby.

Křesťanský důraz na manželskou věrnost stále více sloužil k ochraně žen, stejně jako zákaz svévolného rozvodu. Křesťané se stavěli proti zvyku provdávat mladé dívky. Když se Konstantin stal císařem, zavedl právní ochranu žen a manželství.

Ženy začaly získávat majetková práva a získaly právo na péči o své děti (které byly dříve považovány za majetek jejich mužů). Díky křesťanskému vlivu zrušil císař Valentinianus v roce 374 tisíciletou patria potestas (dosl. otcovské vlastnictví, patriarchát): manželé tak ztratili právo rozhodovat o životě a smrti svých rodinných příslušníků, včetně svých manželek. To znamenalo, že postupně zanikaly i související kulturní zvyky, které podřizovaly vdané ženy absolutní moci manžela a dávaly otci právo prodat svou dceru jejímu manželovi.

Sexuální nemravnost byla odsuzována, avšak zásadně byl za vinného považován ten, kdo prostitutku vykořisťoval. V případě, že byl otrok vystaven sexuálnímu násilí proti své vůli, Basil z Cesareje je ujišťoval, že se jim dostane Božího milosrdenství, neboť lidé postrádající svobodnou vůli nemohou být činěni odpovědnými za činy, kterým byli

vystaveni. Basilova vášnivá snaha o pomoc obětem prostituce nakonec vedla k přijetí císařského zákona, jehož cílem bylo tuto praxi vymýtit. V roce 428 po Kr. východní císař (Theodosius II.) prohlásil, že ty, které se staly oběťmi prostituce, je třeba z této situace vyvést, poskytnout jim alternativní způsoby obživy a ne je trestat za to, k čemu byly donuceny. Naopak ti, kdo je k tomu donutili – ať už to byli otrokáři, otcové nebo pasáci – měli být potrestáni:

Pasáci... budou potrestáni vyhnanstvím do veřejných dolů, což je menší trest než ten, který čeká ženu, kterou si pasák přivlastní a donutí ji snášet špínu pohlavního styku, který si nepřála.

To byl radikální krok. Bylo to poprvé, co si každý, bez ohledu na svůj společenský status či jeho nedostatek, mohl nárokovat ochranu před sexuálními predátory. Poté, v průběhu následujícího století, císař Justinián (císař Východořímské říše v letech 527–565) pověřil speciální pracovní skupinu, aby prošetřila používání nátlaku v sexuálním průmyslu v Konstantinopoli. Aktivně se snažil potlačit sexuální vykořisťování ve své říši. Spolu se svou manželkou Theodosií financoval útočiště pro bývalé prostitutky.

Šíření křesťanství

Pokud značná část obyvatel jakékoli komunity žije v souladu s křesťanskou etikou, má to pozitivní dopad na životy žen. V průběhu staletí, kdy křesťanští misionáři cestovali, aby hlásali evangelium, mnozí z nich bojovali proti útlaku a nedostatku příležitostí, jimiž trpěly ženy a dívky. Jedním z prvních projevů křesťanského vlivu bylo zajištění vzdělání jak pro dívky, tak pro chlapce.

První americkou misionářkou na Dálném východě byla Ann Judsonová, která v roce 1813 opustila vše, co v Americe znala, a vyplula do Barmy. Spolu se svým manželem stála u zrodu křesťanské misie v Barmě, ale zaměřila se zejména na vzdělávání dívek. Ann věřila, že křesťanské vzdělání žen je prostředkem, díky němuž mohou být asijské ženy osvobozeny od života, který byl až příliš často ponižující a bídný. V roce 1822 zveřejnila působivý a široce čtený projev určený americkým ženám, v němž je vyzvala, aby se obětavě zapojily do podpory vzdělávání žen

na Východě. Její výzva měla obrovský dopad, co se týče finančních prostředků i dobrovolníků. Když Ann v Barmě v mladém věku zemřela, její smrt inspirovala mnoho dalších žen, aby se do této věci zapojily jako dobrovolnice.

Další křesťankou, která zasvětila svůj život vzdělávání žen, byla Fidelia Fiskeová. V roce 1843 odcestovala z Ameriky do Persie (dnešní Írán), aby tam zahájila průkopnickou činnost v oblasti vzdělávání žen. Zajištění kvalitních škol pro dívky považovala za jedinou cestu ven z příšerně utlačovaného života, v němž byly ženy uvězněné. Napsala:

Muži považovali ženy za služky a otrokyně a nutili je trávit většinu času prací venku, ve vinicích a na pšeničných polích, kam často chodily pracovat nejen s těžkým náradím, ale i se svými miminky. Když se večer vracely z polí, jakkoli unavené, musely podojit krávy, připravit manželovi jídlo a počkat, až dojí, než se samy mohly najíst. Bylo běžné, že manželé své ženy brutálně bili...

Za šestnáct let vybudovala úspěšnou školu pro dívky a život mnoha žen se tím zásadně změnil. Fidelia se však kvůli svému podlomenému zdraví musela vrátit do Ameriky, kde však i nadále pokračovala v prosazování vzdělávání žen.

William Carey je často považován za „otce moderní misie“. Ačkoli britská vláda výslovně zakázala vstup misionářů do Indie, on a jeho spolupracovníci působili na počátku 19. století na dánském území Serampore v jižní Indii. Kromě mnoha dalších sociálních reforem zde založili první školy pro dívky. Prostřednictvím vzdělávání žen doufali, že se jim podaří skoncovat s praxí provdávání malých dívek již od kojeneckého věku. Kromě toho, pokud by ženy byly vzdělané a schopné si vydělávat na živobytí, přispělo by to k ukončení zvyku upalování vdov, který se praktikoval částečně proto, že vdovy byly považovány za ekonomickou zátěž (měly zakázáno vydělávat si na živobytí a zakázáno se znovu vdát).

William Carey neúnavně bojoval proti zvyku upalování vdov. Mnohé z vdov, které tímto způsobem zemřely, byly samy ještě děti. Carey provedl důkladný výzkum a informoval veřejnost o tom, co se děje. Jedním z jeho velkých spojenců v Anglii byl William Wilberforce. Trvalo dvacet pět let, než byla kampaň proti upalování vdov korunována úspěchem. Během tohoto období Wilberforce často trval na tom, aby při

rodinné snídani před rodinnými modlitbami byla přečtena jména vdov, které byly tímto způsobem zabity. V roce 1829 byl tento zvyk konečně prohlášen za trestný čin.

Křesťané také stáli v čele boje proti svazování nohou v Číně, které bylo zakázáno až v roce 1912. Křesťanští misionáři v různých zemích se snažili chránit dívky před genitální mutilací. Naneštěstí se tato praxe stále hojně uplatňuje.

Rychlé šíření křesťanství v Latinské Americe, Asii a Africe v průběhu dvacátého století mělo pozitivní dopad na ženy. Výzkum v oblastech, kde křesťanství roste nejrychleji, ukazuje, že stejně jako v rané církvi je významným faktorem úcta, která se ženám dostává. Například když se chudé ženy obrátí na víru a připojí se k novým evangelikálním církvím, stávají se součástí společenství, která vyznávají vysokou hodnotu rodiny a kladou důraz na mužskou odpovědnost a věrnost. Je mnohem méně pravděpodobné, že jejich manželé budou plýtvat rodinnými prostředky na alkohol, hazard nebo prostitutky.

Křesťanství dnes

V dnešní době jsou ženy po celém světě stále vystaveny útlaku. V jakých zemích jsou však ženy omezovány, je jim upráváno vzdělání, jsou provdávány ještě jako děti a jsou vystaveny systematickému zneužívání, jako jsou vraždy ze cti a genitální mrzačení? Jsou to země, kde je křesťanství zakázáno. Ačkoli se ve většině z nich převážně vyznává islám, země, která je ve světě označována za nejnebezpečnější pro ženy, je Indie – země s hinduistickou většinou, kde žije možná až jedna miliarda hinduistů. Existuje tam však silná křesťanská menšina, jejíž počet se odhaduje na přibližně 71 milionů. A právě křesťané často stojí v čele snah o zlepšení postavení žen.

Ve slumu Baglur ve velkoměstě Bengalúru se na ploše 1,5 km² nachází více než 150 církví, z nichž 120 patří k letničním či charismatickým církvím. Z důkladných rozhovorů s ženami všech náboženských vyznání žijícími v Bagluru jasně vyplynulo, že přijetí křesťanství vede k osvobození od fatalismu a beznaděje. Ženy jiných vyznání uznaly, že křesťanští manželé jsou znatelně méně násilní, láskyplnější a častěji přinášejí

výdělníky domů, než aby je promrhali za alkohol nebo jiné ženy. Křesťanské ženy se proměňují ve svém přístupu k sobě samým, mají nový pojem o hodnotě a důstojnosti, mají sebevědomí, aby se proti násilí ozvaly a postavily se mu na odpor. Jsou motivovány více pracovat, více vydělávat, více dávat, více šetřit a mnohé z nich jsou tak schopny výrazně zlepšit život svých rodin.

V roce 2010 vydalo feministické nakladatelství Virago knihu s názvem *Half The Sky: How To Change The World*. Tato kniha dokumentuje útlak žen po celém světě a vyzývá k akci. Autorky jsou liberální feministky, ale přiznávají, že křesťané věřící v Bibli stojí v čele boje proti útlaču žen v nejtěžších oblastech světa. Uznávají, že pokud jde o ochotu věnovat celý život službě v těchto náročných oblastech, jsou to právě křesťané věřící v Bibli, kteří k tomu mají motivaci. Ostatní se možná zapojí jako dobrovolníci na krátkou dobu. Ale obětovat celý život? To vyžaduje takový pohled na věc, který zahrnuje věčnost. Šíření evangelikálního křesťanství mělo na životy žen nesmírně pozitivní dopad.

Román Margaret Atwoodové *Příběh služebnice* (1985) líčí dystopickou noční můru sexuálního otroctví jako důsledek náboženského fundamentalismu. Jako nepřítel zde vykresluje „patriarchát“ a zdá se, že potvrzuje radikálně feministický názor, že křesťanství je pro ženy zlou zprávou.

Skutečností však je, že sexuální otroctví, které bylo ve starověku rozšířené, bylo odstraněno díky šíření křesťanství. Dnes se sexuální otroctví opět šíří. Přesná čísla nelze určit a jsou sporná, ale Mezinárodní organizace práce odhaduje, že na celém světě je přibližně 21 milionů obětí obchodování s lidmi a že obchodování s lidmi představuje průmysl v hodnotě 150 miliard dolarů. To není kvůli křesťanství. Je to živěno globálním pornografickým průmyslem, proti kterému se křesťané staví.

A po celém světě jsou to často právě křesťané, kdo stojí v čele boje proti obchodování s lidmi a otroctví. Například v Indii se křesťané ze sítě „The Dignity Freedom Network“ zasazují o osvobození a obnovení důstojnosti těch, kdo jsou uvězněni v nespravedlnosti, otroctví a obchodu se sexem, z nichž mnozí patří k takzvané kastě „dalitů“.

Je křesťanství pro ženy opravdu špatnou zprávou? Důkazy svědčí o opaku.

VYZNÁVÁNÍ HŘÍCHŮ: ZNEUŽITÍ 1J 1,9

Jim Elliff

Věříte, že musíte Bohu vyznat každý známý hřích?

Po mnoho let na počátku své služby jsem pronášel výroky, jako je například tento:

„Abyste byli znovu přijati do společenství s Bohem a byli naplněni Duchem, musíte Bohu vyznat každý známý hřích.“

Co si mám o takových pokynech myslet dnes?

Bohužel toto učení přidává další vrstvu požadavků na naše odpuštění, které Bůh nezamýšlel. A pokud je věřící bere vážně, může to vést k zmatku a potížím s posvěcením.

Moje zkušenost s vyznáváním

Slovo „vyznání“ v původním významu vychází ze spojení dvou slov: „říkat“ a „to samé“. Vyznání znamená souhlasit s Bohem v jeho hodnocení našich činů a myšlenek a pojmenovat před Bohem svůj hřích.

Slovo „vyznavačství“ jsem ve slovníku nenašel, ale tento termín si vytvořím (pokud to již někdo neudělal), abych pojmenoval praxi a učení, podle nichž jsou věřící povinni vyznat Bohu každý známý hřích jako nezbytnou součást svého posvěcení.

S touto praxí jsem měl již od počátku značné zkušenosti. A uvalil jsem toto břemeno i na mnoho dalších. Nechci tvrdit, že Bůh tuto metodu v daném období v určitém smyslu nepoužil k dobrému (konec konců jsem se snažil přiblížit se k Bohu), ale nakonec jsem dospěl k velmi odlišnému a mnohem osvobozujícímu pohledu na hřích a odpuštění. A začal jsem litovat, že jsem sebe i ostatní uvrhl do otroctví, které podle mého přesvědčení Bůh nezamýšlel. Nesprávný pohled na vyznání může ty, kteří jsou od přírody perfekcionistačtí nebo přehnaně citliví, uvrhnout do duchovní bažiny.

Z biblického hlediska se mé dřívější názory na posvěcení vždy vracely k jednomu verši, 1. Janův 1:9. Tento verš byl základem pro posvěcení nejen pro mě, ale i pro mé učitele. Dovolte mi vám jej zde připomenout:

Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.

Tento verš jsem chápal tak, že pokaždé, když jsem zhřešil, musel jsem ten konkrétní hřích vyznat Bohu (a těm, proti nimž jsem zhřešil – což je samo o sobě pravda), aby mi bylo odpuštěno a abych byl očištěn. Pokud jsem tak neučinil, vedl jsem život bez odpuštění a poznamenáný hříchem, v němž Duch neměl volnost působit. Mít nevyznaný hřích znamenalo zůstat „v těle“.

Nevěřil jsem, že by ten verš znamenal, že mám jen letmo se dotknout povrchu svých hříchů, ale že Bůh vyžaduje, abych každý jednotlivý hřích důkladně prozkoumal, dokud ho nepředložím před jeho tvář. Neznamenal to *některé* hříchy, ale *každý* hřích. A neznamenal to jen ty *velké*, ale i ty *nejmenší* z nich. Znamenalo to nejen samotný konkrétní hřích, ale i každou příležitost, při které k němu došlo. Nemohl jsem své hříchy shrnout a říct: „Pane, jako obvykle.“

To vše znamenalo pravidelnou (denní, hodinovou, okamžitou) sebereflexi svého života, dokud nebyl každý hřích a každý jeho odstín předložen Bohu v modlitbě. Čas od času jsem si sestavoval „seznamy hříchů“ a vždy jsem dokázal napsat celé stránky. Byl jsem odhodlán mít s Bohem vyrovnané účty. Jinými slovy, vyznání každého hříchů bylo jádrem mého chápání posvěcení. Bez něj jsem nebyl naplněn Duchem. S ním a se spoléháním na Ducha, které se nazývá „považovat se za mrtvého pro hřích a živého pro Boha“ (někdy popisované jako „vrácení Krista na trůn svého života“), jsem „osvobozoval Ducha“, aby působil ve mně a skrze mě. Moje posvěcení bylo buď „zapnuté“, nebo „vypnuté“, v závislosti na mém jednání v této oblasti. Pokud jsem vyznával své hříchy a věřil, že Kristus je na trůnu, pak skrze mě žil, ale pokud ne, tak ne. Byl to jakýsi druh poloperfekcionismu. A zdálo se mi, že tím žiji podle 1. Jana 1,9.

Jak se Jan vypořádává s hříchem věřícího

Nyní bych rád podrobněji vysvětlil ucelenější a správnější pohled na vyznání hříchů, který najdeme v pasáži z 1. Janova listu kolem locus

classicus týkajícího se vyznání hříchů (1:9). Bude k tomu zapotřebí důkladné prostudování kontextu. Některé části jsem zvýraznil. Prosím, pečlivě si prostudujte následující pasáž:

*A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a **krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.***

*Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. **Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.** Říkáme-li, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není.*

*Toto vám **píšu**, děti moje, **abyste nehřešili**. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce **přímluvce**, Ježíše Krista spravedlivého. On je **smírnou obětí** za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.*

Nejprve si všimněte, že tento oddíl jasně formuluje svůj účel – „Píšu vám tyto věci, abyste nehřešili.“

Účelem, s jakým autoři, kteří zastávají vyznávání hříchů, používají verš 1,9, je přivést křesťana do stavu, kdy je mu Bohem odpuštěno a je jím očištěn, a tím pádem je v společenství s ním a je naplněn Duchem, ale Janovým záměrem byla poslušnost. A právě to je v 1. Janově listu opakovaně uváděno jako znak pravého křesťana.

Za druhé si však všimněme, že Jan jasně ukazuje, že hříchy věřícího jsou *okamžitě a úplně* zakryty Kristovou obětí službou. Například ve verši 7 tvrdí, že věřící (který je důsledně popisován jako ten, kdo chodí ve světle) se těší z tohoto zaslíbení: „krev Ježíše, jeho Syna, ho očisťuje od každého hříchu.“

Toto slovesné vyjádření (očisťuje) má průběhový význam, což znamená, že Ježíšova krev věřícího neomylně očisťuje od jeho hříchů po celou dobu. Neexistuje žádný hřích, který by krev nezakryla, ať už je

vyznaný, nebo nevyznáný. Ačkoli o naše hříchy bylo postaráno na Kristově kříži a skrze jeho krev prolitou za nás, uplatňuje se to okamžitě na každý hřích, který spácháme, v té samé nanosekundě, kdy jej spácháme.

Ve verších 2,1–2 to Jan vysvětluje ještě jasněji. Říká, že když věřící zhřeší, má k dispozici pomoc Přímluvce, který je *smírnou obětí* za naše hříchy i za hříchy všech lidí na světě. Smírná oběť znamená, že náš Zástupce již přinesl příjemnou a uspokojivou oběť. Jakmile jsme součástí Boží rodiny, k odpuštění již není zapotřebí nic dalšího. Kdyby to z toho, co jsme již četli, nebylo dost jasné, odstraňuje veškeré zbývající nejasnosti tím, že dodává: „Píšu vám, děti, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno“ (2,12).

Dostalo se nám maximálního možného odpuštění.

Důsledky vyznání hříchů

Zvažme nyní důsledky toho, že k dosavadním informacím, které máme k dispozici, přidáme i skutek vyznávání hříchů jako podmínku pro trvalé odpuštění. Pokud je k odpuštění a očištění od veškeré nepravosti (což je stav nezbytný pro vstup do nebe) zapotřebí ještě něco navíc, pak se věřící ocitá v dilematu. Co když některé hříchy nevyzná? Co když nevyzná jen jeden hřích? Není mu tedy odpuštěno a není očištěn od veškeré nepravosti? To však není to, co tvrdí smíření a neustálé okamžité očištění od hříchu skrze krev. Musíme něco přidávat k tomu, co Bůh tak dokonale vykonal? Nestačí snad Kristova smrt a účinnost jeho krve? Neoslabuje tento dodatečný požadavek význam kříže tím, že z mého pojmenování hříchu, každého hříchu, činí předpoklad pro odpuštění?

A co tedy verš 1,9, který používají ti, kdo se zasazují o vyznání každého hříchu?

Než se pustím do výkladu tohoto textu, musím vás upozornit na nebezpečí, které spočívá v tom, když se při stanovování doktríny opíráme pouze o jeden verš. Je pravda, že kdyby naše posvěcení, odpuštění a očištění od veškeré nepravosti závisely pouze na jediném verši, stačilo by to k vyřešení této otázky. Je však velmi neobvyklé, aby Bůh tak zásadní doktrínu, která by se vztahovala na každý den a každou hodinu našeho života, zmínil v Novém zákoně pouze jednou.

Abychom mohli obhájit postoj zastánců vyznávání hříchů, museli bychom obejít List Římanům, protože ten, když se zabývá naším posvěcením, vůbec nemluví o vyznávání hříchů před Bohem – stejně jako List Efezským, Koloským, Filipským, pastorační listy, List Jakubův a všechny knihy Nového zákona, z nichž žádná nezmiňuje názor zastánců vyznávání hříchů. Je docela podivné, že by to uniklo tolika biblickým autorům, kteří se konkrétně zabývají naším posvěcením. Tito autoři sice někdy hovoří o vyznávání hříchů jeden druhému a o pokání, ale nikdy o požadavku, abychom před Bohem vyjmenovali každý hřích. To by nás mělo vést k pečlivějšímu prozkoumání tohoto verše, abychom zjistili, zda jej interpretujeme správně. Tvrdím, že ne.

Moje přesvědčení

Rád bych zde vyjádřil své názory na tento verš. Samozřejmě si zde nenárokují neomylnost, ale mohu říci, že jsem se těmito otázkami v průběhu let velmi důkladně zabýval. Vzhledem k tomu, že jsem dříve tak pevně věřil v opačný názor, nemohl jsem si dovolit se mýlit.

Dovolte mi uvést rozšířenou parafrázi textu a poté vysvětlit, na co kladu důraz:

Pokud chodíme ve světle, to znamená, pokud jsme praví věřící, pak máme společenství mezi sebou a děje se tato úžasná věc: krev Ježíše, jeho Syna, nás neustále očišťuje od veškerého hříchu.

Pokud veřejně prohlašujeme, že nemáme hřích, jsme lháři a pravda v nás není, to znamená, že vůbec nejsme praví věřící.

Pokud však vyznáváme své hříchy (tj. pokud je pro nás nyní charakteristické, že přiznáváme hříchy ostatním jako běžnou součást života pravého křesťana – člověka, který nyní kráčí ve Světle), pak je Bůh věrný a spravedlivý (na základě toho, co vykonal Kristus), aby nám odpustil všechny naše hříchy ve smyslu našeho stavu, a neustále nás očišťuje od veškeré nespravedlnosti.

Pro zastánce vyznávání hříchů, pokud mám v tomto výkladu pravdu, se tento úryvek nyní obrací naruby. Místo toho, aby nás povzbuzoval

k tomu, abychom Bohu vyznávali každý hřích jako nezbytný prostředek k pokračujícímu posvěcování, tento úryvek oslavuje *dokonané a dostatečné* dílo Krista. To znamená, že v tomto úryvku vidíme, jak milosrdný je Bůh v Kristu a jak jeho krev neustále působí v náš prospěch.

Vidím to takto:

1. Chodit ve tmě není projevem méněcenného křesťanství, ale znamená to žít jako nevěřící; chodit ve světle neznámá být duchovním křesťanem, ale je to pouze popis toho, co znamená být pravým křesťanem.
2. Poslušnost, či chození ve světle, charakterizuje všechny pravé věřící, ačkoli to neznámá dokonalost.
3. Věřící je neustále očišťován od veškerého hříchu a k dosažení tohoto cíle nelze učinit nic víc, než co již Kristus pro věřícího učinil.
4. Věřící se těší ze společenství s Bohem a ostatními věřícími.
5. Věřící vědí, že mají hřích, a ochotně se ke svým hříchům přiznávají. Ze všech lidí jsou právě věřící nejcitlivější a nejlépe si uvědomují své hříchy. Jinými slovy, chodit ve světle znamená nejen to, že nás Bůh podstatně proměnil, pokud jde o poslušnost, ale také to, že jasně vidíme své hříchy a přiznáváme je. Pokud lidé, kteří se hlásí ke křesťanství, své hříchy ochotně nepřiznávají, pak jsou oklamáni. Zároveň tak činí Boha lhářem a dokazují, že jeho Slovo v nich není.
6. Toto přiznání našich hříchů však nespočívá v tom, že bychom Bohu vyjmenovávali každý jednotlivý hřích, nýbrž v ochotném přiznání našich hříchů před ostatními. V 1. Janově 2,19 můžeme číst, že někteří lidé odešli z církve. Jednou z charakteristik této skupiny byla jejich neochota přiznat hřích. Jednalo se o doktrinální omyl, který pravděpodobně souvisel s jejich názorem, že Kristus nepřišel v těle, ale pouze v duchovním těle, a s přesvědčením, že vše, co bylo v těle, bylo zlé, což vedlo k popření hříchu vzhledem k jejich myšlence, že křesťanský život se žije pouze v duši. Někteří se domnívají, že se jednalo o rané formy doketismu a gnosticismu, které se v následujícím století dále rozvinuly. Nejsme si jisti podrobnostmi, avšak čtení 1. Janova listu tyto doktrinální chyby

jasně odhaluje. Skuteční křesťané v církvi jsou jiní. Otevřeně vyznávají své hříchy těm, kteří by o nich měli vědět. Všimněte si slov „jestliže říkáme, že nemáme hřích“ a „jestliže říkáme, že jsme nezhřešili“ ve verších před a po 1. Janově 1,9, které jsou v kontrastu s „Jestliže vyznáváme své hříchy“. Křesťané hovoří o svých hříších otevřeně, na rozdíl od těchto bloudících lidí. Ještě čtyřikrát v 1. Janově listu používá autor slovo „vyznávat“ ve smyslu vyznání Krista, což znamená otevřené vyznání nebo prohlášení, že Kristus přišel v těle. Zde toto slovo používá ve smyslu otevřeného přiznání hříchů ze strany pravých věřících. Je samozřejmé, že naše otevřenost vůči ostatním ohledně našich hříchů zahrnuje mluvit o nich ve správném kontextu a s těmi správnými lidmi.

7. „Odpusť nám naše viny“ a „Očisti nás od veškeré nepravosti“ jsou pojmy týkající se spasení, nikoli posvěcení. Možná by slovo „veškeré“ mělo být zvýrazněno! Všechny hříchy jsou odpuštěny a očištěny.
8. Tento stav přiznání hříchu před ostatními charakterizuje pravého věřícího – neskrývá, jaký je a co dělá. Pokud někdo přichází ke Kristu s touto proměnou k otevřenosti, vstoupil do Světla. Jan neříká, že věřící musí před Bohem vyjmenovat každý hřích, aby byl posvěcen. Říká, že toto charakteristické přiznání hříchů ostatním se projevuje u člověka, který se stal věřícím a kterému byly na základě Kristovy smrti zcela odpuštěny všechny hříchy a byl od nich očištěn.
9. Bůh je věrný a spravedlivý, aby odpustil každý hřích a očistil od veškeré nepravosti výhradně díky Kristovu smírnému dílu. Jinými slovy, věřící nevyznávají své hříchy proto, aby něco získali. Odpuštění a očištění již plně mají, protože žijí v charakteristické otevřenosti věřících vůči hříchu.
10. Poté, co člověk přijde ke Kristu, není třeba činit nic dalšího, aby si zasloužil odpuštění či očištění. „Smíření“ znamená, že Bůh byl zcela uspokojen obětí, kterou jeho syn přinesl na kříži. I když věřící zhřeší, má Přímlovce, který představuje úplné smíření za jeho hříchy a přimlouvá se za něj (viz 1. Janův 2, 1–2).
11. Bůh skutečně chce, jak nás tento oddíl učí, aby věřící nehřešil (1J 2,1), a proto je neustálé pokání z hříchu charakteristickým rysem

naší cesty s Bohem – naší cesty ve Světle. Neustálé pokání se liší od výčtu každého hříchu, ačkoli při pokání člověk obvykle před Bohem vyjmenovává své hříchy, které se staly jeho zvykem.

12. Skutečnost, že vyznání hříchů Bohu ze strany věřícího není v žádném dalším textu Nové smlouvy z doby po Kristově smrti zmíněno jako prostředek k neustálému posvěcování, s výjimkou tohoto nesprávně vykládaného verše 1J 1,9, by nás měla vést k tomu, abychom se nezatěžovali zbytečnou povinností pojmenovávat každý hřích jako formuli pro odpuštění a očištění. Můžeme to dělat, ale není to od nás vyžadováno.

Vyznávání hříchů je pro nás problém

Pokud je tento úryvek výzvou k okamžitému vyznání každého hříchu před Bohem, máme problém:

1. Nacházíme se v *logistickém dilematu*. Nemůžeme si pamatovat každý hřích. Pokud na tom závisí naše odpuštění, jsme ve skutečně neřešitelné situaci. Z tohoto důvodu většina zastánců této teologie tvrdí, že vyznání, které máme činit, se má týkat každého známého hříchu. To je však přizpůsobení textu. To tam totiž není řečeno. Ve skutečnosti totiž žádný křesťan nevyznal ani všechny známé hříchy.
2. Nacházíme se v *teologickém dilematu*. Máme jakousi katolickou teologii. To znamená: pokud odpuštění závisí na tom, že se Bohu neustále zpovídáme, co se stane, když zemřeme s nevyznanými hříchy? Znamená tento názor, že vyznání každého hříchu je nezbytné pro odpuštění a úplné očištění, že naše hříchy nejsou od nás odděleny tak, jako je východ oddělen od západu? Znamená to, že nám není odpuštěno? Znamená to, že nejsme očištěni od všech nepravostí? Jinými slovy, znamená to, že Kristovo dílo, které vykonal za nás, je neúčinné, pokud jde o odpuštění a očištění? Znamená to, že nejsme ospravedlněni, dokud nedosáhneme konce života, a dokonce i v tom případě jen tehdy, pokud jsme Bohu vyznali vše?
3. Nacházíme se v *exegetickém dilematu*. Tím mám na mysli, že nedokážeme sladit skutečnost, že tentýž text na základě samotné

Kristovy krve připouští úplné odpuštění a neustálé očistění od všech hříchů, zatímco v následujícím verši zároveň klade jako podmínku pro naše odpuštění podrobné vyznání každého hříchu. Bůh od nás neočekává, že mu budeme vyjmenovávat své hříchy, ale že se od nich v poslušnosti odvrátíme. Vyžaduje pokání z konkrétních hříchů a upřímnost ohledně našich hříchů jako projev pokory věřícího. On už ví, co děláš. Jak říká puritán Trapp: „Náprava života je tím nejlepším pokáním.“ To je život věřícího. Vyjmenovávání všech našich hříchů může být terapeutické, ale nikdy nelze říci, že by to bylo nezbytné.

Zároveň chci zdůraznit, že pro věřícího je emocionálně normální vyznávat hříchy. To je ostatně i poselství tohoto textu. Svobodně si navzájem a před Bohem přiznáváme hříchy. Je to pro nás přirozené, protože Bůh nám dal jasnější pohled na nás samotné. To je součástí naší nové přirozenosti. Nemusíme mít pocit, že Bůh od nás vyžaduje, abychom mu *nikdy* nevyznávali hříchy. Cílem našeho učení však není přimět lidi, aby Bohu vypočítávali hříchy jako podmínku pro odpuštění. Je pravda, že můžeme své hříchy vyznávat na cestě k pokání, ale neděláme to za účelem, aby nám bylo odpuštěno nebo abychom byli očistěni. V tom důvěřujeme výhradně Kristovu dílu.

Ještě jedna pasáž

Rád bych vás upozornil na ještě jednu pasáž, která pochází z doby před ukřižováním a Novou smlouvou. V Kázání na hoře Ježíš ve své vzorové modlitbě řekl: „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Hned po této modlitbě, jako by předvídal určité nedorozumění, dále říká: „Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.“ (Mt 6,12.14–15).

Musíme se na toto místo podívat podrobněji. Říká totiž toto: Odpusť nám *tak, jako* (nebo *stejným způsobem, jakým*) jsme odpustili my druhým. Jinými slovy, vede nás k tomu, abychom řekli: „Prosím, aby tvé odpuštění vůči mně (o kterém můžeme říci, že je v Kristově oběti úplné a bezpodmínečné a nic dalšího nepotřebuje) bylo stejné jako mé odpuštění vůči druhým.“

Dále uvádí, že toto odpuštění druhým je u věřícího natolik samozřejmé, natolik nedílnou součástí toho, co znamená být křesťanem, že žádný pravý věřící se bez něj neobejde. Pokud neodpouštíš, není ti odpuštěno. A není-li ti odpuštěno, jsi odsouzen strávit věčnost v pekle.

Kristus zde nemluví konkrétně o vyznávání každého hříchu před Bohem. Ve skutečnosti se odpuštění, o kterém hovoří, týká pouze jedné kategorie – osobních urážek. Spíše mluví obecně o podstatě spásy. Říká: „Ať je tvé odpuštění, Bože, vůči nám stejné jako to, které my prokazujeme ostatním.“ Nehovoří zde o konkrétním vyznání hříchů, ale spojuje odpuštění hříchů s novou přirozeností, kterou dává pravým věřícím.

V Novém zákoně se nenacházejí žádné další zmínky, které by vyžadovaly vyznání jednotlivých hříchů před Bohem. Křesťan je člověk, který si je svých hříchů plně vědom a otevřeně o nich hovoří (ačkoli by při tom měl zachovávat rozvážnost). Je však také tím, kdo nesmí zlehčovat význam kříže a Kristovy krve ve svém životě. Takové jednání totiž neoslavuje Kristovo dílo jako dokonané. Ve skutečnosti je v jistém smyslu vážnou chybou a urážkou Boha věřit, že odpuštění a úplné očištění nám bude uděleno pouze tehdy, pokud Bohu neustále vyznáváme každý hřích, a to pouze jako výsledek tohoto neustálého vyznávání. Je to zlehčování jeho mocného spasitelského díla skrze Kristovu smrt na kříži.

www.BulletinInsert.org

ZVÝHODNĚNÉ SADY

ÚZKÁ CESTA KRISTOVA URČENÁ KŘEŠŤANŮM

Řehoř Krejčí

O REPTAVÝCH

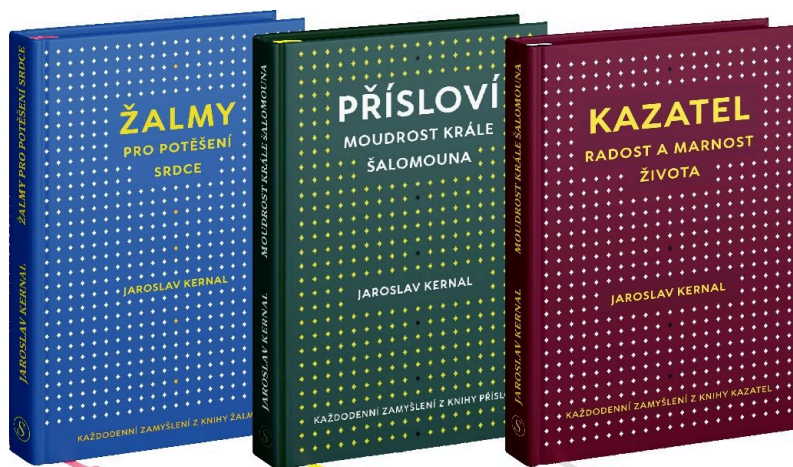
Výklad podobenství
o dělnících na vinici
(Matouš 20,1–16)

Petr Chelčický

Cena za sadu: 120,- Kč

KAŽDODENNÍ ZAMYŠLENÍ

♦ Žalmy pro potěšení srdce ♦ Přísloví – moudrost krále Šalomouna

♦ Kazatel – radost a marnost života ♦

Jaroslav Kernal

Sada dvou knih: 580,- Kč ♦ Sada tří knih: 840,- Kč

♦ ♦ ♦ ♦ ♦
eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2026